

Arrest

**nr. 211 631 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 22 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 5 maart 2018.

1.2. Op 28 maart 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse sjiitische vrouw te zijn van Arabische origine, geboren op 10 mei 1991 te al Karrada, Bagdad. Uw vader is sjiiet, uw moeder soenniet. U behoort tot de substam (laqab) al Wattar en stam (ashira) al Lawi. U woonde tot 2005 in al Adhamiyah. Door de onveilige situatie verhuisde u met

uw gezin naar Jedida Artouz te Syrië. In 2008 verhuisden jullie naar Kuala Lumpur, Maleisië, omwille van het economisch gunstiger klimaat. In 2009 keerde u alleen terug naar Bagdad om uw studies aan te vatten. U woonde in bij uw tante langs vaderskant, [S.]. In 2014 behaalde u uw bachelordiploma als Ingenieur Telecommunicatie en keerde u terug naar Maleisië.

In 2015 richtten enkele vrienden een whatsapp-groep omdat iedereen van jullie vroegere vriendengroep uit Adhamiyah naar het buitenland trok en men zo van elkaars leven op de hoogte kon blijven. Via deze whatsappgroep leerde u [M.S.K.a.Z.] kennen, een jongen uit Adhamiyah die nu in België woont via gezinshereniging met zijn vader [H.S.K.] ([...]). Jullie bleken steeds op dezelfde golflengte te zitten en begonnen ook in privégesprekken met elkaar te praten. Op 6 februari 2016 kwam hij u voor het eerst gedurende twee weken in Kuala Lumpur bezoeken. Dit bezoek bevestigde jullie liefde voor elkaar. Hij vertrok met de belofte u op een dag naar België te halen. Hij had echter nog geen vaste job waardoor gezinshereniging onmogelijk zou zijn. In november 2016 bezocht hij u voor een tweede keer. Tijdens dit bezoek hadden jullie een paar keer seksuele contact. U zag dit als een officieus huwelijk en maakte zich zorgen over de toekomst.

Begin 2017 vroeg uw neef langs vaderszijde, [M.S.H.], uw hand. U kon echter niet met hem trouwen gezien u reeds verbonden was met [M.]. U voelde zich verplicht de waarheid te vertellen aan uw moeder. Zij belde [M.], dwong hem zijn fout recht te zetten door met u te trouwen en u naar België te halen. Hij was akkoord en zou zijn oom in Bagdad, [R.K.H.], een volmacht geven om het huwelijk te voltrekken. U vertelde uw vader dat u nog niet wilde trouwen met uw neef omdat u wilde verder studeren. U legde hem uit dat de aanvraag voor deze studie vanuit Irak diende te gebeuren, waardoor u naar Bagdad terug moest. Uw vader ging akkoord met uw verdere studies en uw terugkeer naar Bagdad. U keerde op 12 maart 2017 terug naar Irak en verbleef enkele dagen bij uw tante [S.]. U vertelde haar de werkelijke reden van uw terugkeer naar Irak. Uw ooms en tantes in Irak waren ondertussen ook op de hoogte van uw terugkeer. Via uw tante Nadia hoorde [S.] dat uw ooms zich vragen stelden bij uw terugkeer en ervan uitgingen dat er misschien meer aan de hand was. [S.] maakte zich zorgen en maande u aan onder te duiken. U dook onder bij een vriendin in al Fahama, een landelijke buitenwijk van Bagdad. Daar vernam u in de daaropvolgende dagen via [S.] dat uw ooms, [S.], [H.] en [D.], u waren komen zoeken, alles bleken te weten over uw probleem – uw relatie met [M.] – en u kwaad wilden doen. Uw ooms verklaptten bovendien alles aan uw vader waardoor hij psychisch instortte en niet meer met u wilde spreken. Op 29 maart 2017 ging u met de oom van [M.] naar de rechtbank van Sadr City om het huwelijk te voltrekken. Om het land te kunnen ontvluchten, diende u echter nog te wachten op de gezinshereniging. U zat bijgevolg opgesloten in het huis van uw vriendin wat een zware druk op u uitoefende. In mei 2017 bleek de hele stam op de hoogte van het feit dat u buitenechtelijke seksuele contacten heeft gehad waardoor zij hadden beslist dat uw bloed mag vloeien. In november 2017 wist uw tante u vervolgens te vertellen dat uw ooms de huizen van uw vriendinnen begonnen af te gaan en wilde zij u uit het land krijgen. Uw tante regelde een paspoort en visum voor u zodat u op 24 november 2017 Irak kon verlaten. U reisde naar Turkije en doorkruiste verschillende landen per auto tot in België. U kwam in België aan op 13 december 2017 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart (d.d. 24/05/2014), nationaliteitsbewijs (d.d. 27/03/2013), uw huwelijksakte (29/03/2017) met vertaling, uw middelbare schooldiploma, uw bachelordiploma en een certificaat Engels. Voorts legde u kopieën neer van de volmacht opgesteld door uw echtgenoot om het huwelijk te kunnen voltrekken (d.d. 14/02/2017), een attest van de Iraakse ambassade in Brussel (d.d. 22/02/2018), enkele pagina's van het paspoort van uw man met in- en uitreisstempels van Maleisië, de Belgische identiteitskaart van uw man en 13 foto's van u en uw man als koppel in Kuala Lumpur.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van volgende redenen.

Zo kon u ten eerste niet overtuigen dat uw familie, en in concreto uw ooms langs vaderszijde, dermate conservatief zouden zijn en u zouden willen vermoorden.

Er kon vooreerst immers worden vastgesteld dat u een erg vrije opvoeding genoot vanwege uw vader. Zo kreeg u de vrijheid uw eigen keuzes te maken wat betreft religie (CGVS, p. 4) en mocht u hogere studies aangaan. Tijdens uw universitaire studies ging u bovendien heel regelmatig weg met vriendinnen. Ook alleen op stap gaan met mannelijke studiegenoten bleek voor uw vader geen probleem te vormen (CGVS, p. 17-18). Verder heeft ook uw moeder hogere studies gevolgd en werkt zij in Kuala Lumpur als lerares. In Irak werkte zij niet omdat er geen werk te vinden was, en dus niet omdat zij niet zou gemogen hebben (CGVS, p. 8). Voorts zou u op dit moment wel nog steeds in contact staan met uw vader, ondanks het feit dat u zijn eer in het gedrang bracht (CGVS, p. 26). Zoals u ook zelf verklaarde, is uw vader duidelijk heel ruimdenkend. Dat hij zo anders zou zijn dan zijn erg conservatieve broers, is dan ook opmerkelijk. U beweerde dat uw vader ruimdenkend werd door in Irak altijd met zijn vrienden te zijn omgegaan in plaats van met de stamleden (CGVS, p. 9) en door zijn langdurige verblijf in het buitenland (CGVS, p. 4), maar dat uw ooms een veel sterkere band hielden met de stam. Echter, ook dit kon niet overtuigen. Er bestaan immers verschillende elementen die er op lijken te wijzen dat uw familie die in Irak achterbleef helemaal niet zo conservatief is als u laat uitschijnen. Zo bleek uw sjiitische vader wel te kunnen trouwen met een soennitische vrouw, hetgeen toch weinig waarschijnlijk is indien hij werkelijk afkomstig is uit een streng conservatieve sjiitische familie uit Zuid-Irak. Voorts is ook uw tante langs vaderskant een sterke vrouw en wist zij het te schoppen tot schooldirectrice (CGVS, p. 16 en 26). U heeft daarenboven een nicht - de dochter van één van uw conservatieve ooms - die een master 'business' wist te behalen, enkel en alleen omdat haar moeder ook had gestudeerd en zij hetzelfde wilde voor haar dochter (CGVS, p. 11). Indien uw ooms de stammenregels strikt zouden opvolgen, hetgeen u meerdere keren beweerde (CGVS, p. 18, 19, 21, 27), zou dit voor uw tante en nicht onmogelijk zijn.

Uit de relatie tussen uw ruimdenkende vader en zijn conservatieve broers blijken evenmin grote meningsverschillen. Zo verklaarde u dat de relatie tussen uw vader en zijn broers zeer normaal was (CGVS, p. 9). Zijn broers zouden soms wel opmerkingen gehad hebben op de levenswijze van uw vader maar uw vader luisterde niet naar hen (CGVS, p. 4). Daarmee was de kous af. Ook het feit dat u alleen naar Irak terugkeerde om uw studies aan te vatten, bleek tot weinig consternatie te hebben geleid. Ze waren niet overtuigd van het feit dat u zou verder studeren maar uw vader luisterde niet, zo vertelde u. Nochtans zag u uw ooms heel regelmatig in die periode wanneer zij bij uw tante op bezoek kwamen of u bij hen ging (CGVS, p. 11). Het vrije leven van u of uw vader bleek aldus nooit eerder tot ernstige problemen te hebben geleid.

Hoewel u beweerde dat de stam voor jullie precies de regering is, kon u overigens erg weinig incidenten of tussenkomsten van de stam aanhalen. Gevraagd naar voorbeelden waar de stam in het dagelijkse leven van haar stamleden ingreep, wist u enkel een financieel conflict van een oom ten tijde van uw kindertijd aan te halen (CGVS, p. 3). Indien de stam effectief een dermate grote rol gespeeld zou hebben in het leven van uw familie, kan verwacht worden dat u hierover meer kan vertellen. Dat u lange tijd in het buitenland woonde, kan dit niet vergoelijken. U woonde immers van 2009 tot 2014 opnieuw in Bagdad omwille van uw studies. U heeft overigens geen weet van vrouwen die door de stam vermoord of gestraft werden omwille van relatieproblemen (CGVS, p. 25). U wist enkel te vertellen dat dit in het algemeen wel vaak gebeurd. Voor een erg conservatieve stam uit het zuiden van Irak die in uw geval onmiddellijk overging tot een verstoting en bovendien uw bloed wil vergieten, lijkt het echter weinig waarschijnlijk dat soortgelijke gebeurtenissen zich nooit eerder zouden hebben voorgedaan en niet zouden circuleren onder de stamleden.

De twijfels aangaande uw conservatieve familie worden verder versterkt door enkele bedenkelijke elementen in uw verhaal.

Zo blijft het vooreerst erg vaag en inconsequent waarom u niet eerder met [M.] kon trouwen om mogelijke verdere problemen te vermijden. Hij beloofde u immers reeds tijdens zijn eerste bezoek in Kuala Lumpur met u te zullen trouwen. Wanneer werd gevraagd waarom [M.] uw hand niet aan uw vader had gevraagd op het moment dat hij u bezocht in Kuala Lumpur, meende u dat dit onmogelijk was omdat hij uw hand niet kan vragen zonder zijn familie aan zijn zij. Zo zijn de stammenregels, gaf u aan. Hoe u wist dat uw vader een eventueel huwelijksaanzoek van [M.] zou weigeren, hield u het op: 'het is zo' (CGVS, p. 18). Erop gewezen dat uw vader wel aanvaardde dat u met jongens omging, meende u dan weer dat dat iets anders is en dat een huwelijksaanzoek iets officieel is en voor de toekomst geldt (CGVS, p. 18). Wat betreft het huwelijksaanzoek van uw neef, stelde u opnieuw dat het de wet van de stam is dat een nicht met haar neef trouwt (CGVS, p. 19). Toch bleek het voor uw vader dan weer geen enkel probleem om het huwelijksaanzoek van uw neef af te slaan en u verder te laten studeren. Dat uw

vader enerzijds wél strikt vasthoudt aan de stammenregels omtrent de manier waarop een huwelijksaanzoek moet worden gedaan maar anderzijds het huwelijksaanzoek van de zoon van zijn oudste broer (uw oom) – nochtans ook een stammenregel, naar u beweert - weigert omdat u nog wat wil studeren, is aannemelijk. Uit voorgaande blijkt dan ook duidelijk dat u de te pas en te onpas verwijst naar de stammenregels in functie van uw verhaal.

Wat betreft jullie huwelijk dient overigens te worden toegevoegd dat u er steeds opnieuw op hamerde dat [M.] eerst vast werk diende te vinden in functie van gezinshereniging en jullie dan pas konden trouwen (CGVS, p. 6, 7, 16, 18 en 19). Dit is uiteraard een weinig logische gang van zaken die erop lijkt te wijzen dat gezinshereniging de prioriteit vormde van jullie relatie.

U kon voorts niet aannemelijk maken hoe uw ooms twee à drie dagen na uw aankomst in Irak zouden geweten hebben dat u buitenechtelijke seksuele contacten zou hebben gehad in Maleisië. U bleek ervan overtuigd dat uw moeder en tante niets hadden doorverteld en heeft aldus geen idee hoe uw ooms dit te weten kwamen. U hierover bevraagd, wist u enkel aan te geven dat uw tante had gezegd dat 'hier geen geheimen bestaan' (CGVS, p. 21). Uiteraard kan deze uitspraak geenszins verklaren hoe uw ooms zouden te weten gekomen zijn dat u buitenechtelijke seks zou hebben gehad in een ander land. Dit blijft dan ook een erg merkwaardig element in uw relaas. Uiteindelijk deelde u het vermoeden dat de oom van [M.] misschien iets had doorverteld. Opnieuw is dit niet geloofwaardig. Indien [M.] effectief seksuele relaties zou hebben gekend met een ongehuwd meisje, dan zou dit de familie van [M.] immers in zware problemen kunnen brengen. Het is aldus niet aannemelijk dat de oom van [M.] uw verhaal zou doorvertellen. Bovendien beweerde u dat de stam of familie van [M.] nooit benaderd werd door uw stam omdat uw ooms of stam [M.] helemaal niet kennen (CGVS, p. 25). Mocht de oom van [M.] jullie verhaal verspreid hebben, zou uiteraard ook de identiteit van [M.] bekend geraakt zijn.

Het is verder bijzonder vreemd dat uw vader niet betrokken werd in de stammenbemiddeling waarin zou zijn beslist dat u uit de stam verstoten werd. Zo verklaarde u dat de stam uw vader 'zoals u beschouwde' en hij de stam bijgevolg evenzeer beledigd had. Zelfs als uw vader akkoord zou zijn met een verstoting en u samen met de rest van de stam zou willen vermoorden, zou zijn inmenging helemaal niet aanvaard worden door de stam, zo meent u (CGVS, p. 24). Dat een vader van een meisje dat volgens de stamregels over de schreef gaat, zonder meer over dezelfde kam wordt geschoren als zij, is echter niet logisch. Een meisje die de stamregels verbreekt en buitenechtelijke seksuele relaties aangaat, schendt volgens diezelfde regels immers niet enkel de eer van haar stam maar evenzeer de eer van haar familie en vader. Heel vaak in Iraakse context neemt de vader dan ook de nodige stappen om de geschonden eer van de familie te wreken. Dat het volgens u 'ongezien' is dat een vader wordt betrokken in de stammenonderhandeling, is aldus erg bevreemdend.

Dat voorts uw schoonfamilie ook nooit werd benaderd door uw stam, lijkt weinig aannemelijk in de Iraakse context. U vermoedde dat uw stam uw partner, en bijgevolg zijn familie, helemaal niet kent en zij uw schoonfamilie daarom nooit hebben lastiggevallen (CGVS, p. 24-25). Het is echter weinig geloofwaardig dat uw ooms maandenlang een heuse zoektocht opgesteld zouden hebben om u te vinden, maar verder geen moeite zouden gedaan hebben om de man die u uw maagdelijkheid ontnam, te vinden. Om de eer van de stam te herstellen, moet immers ook hij ter gerechtigheid gebracht worden. Het lijkt bovendien niet moeilijk om de gegevens van uw echtgenoot op te zoeken gezien jullie officieel getrouwd zijn en jullie aldus als man en vrouw geregistreerd moeten zijn.

Tot slot is het wel zeer opmerkelijk dat de datum waarop uw verblijfsvergunning voor Maleisië verliep, met name 15 maart 2017 (CGVS, p. 12 en 27), zo goed als samenvalt met het moment waarop uw moeder u zou hebben verplicht naar Bagdad terug te keren om met [M.] te trouwen, namelijk 12 maart 2017. Deze vaststelling, samen met de bovenstaande bedenkingen lijken er eerder op te wijzen dat u vrijwillig naar Irak terugkeerde om met uw vriend te trouwen in functie van een toekomstige gezinshereniging, dan dat u onder dwang van uw moeder met hem trouwde en u vervolgens door uw ooms bedreigd werd.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet ombuigen in positieve zin. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, middelbare schooldiploma, bachelordiploma en certificaat Engels tonen enkel uw identiteit, herkomst en studies in Irak en Maleisië aan. Deze staan niet ter discussie. Uw huwelijksakte (en vertaling), de volmacht opgesteld door uw echtgenoot echtgenoot om te kunnen huwen, het attest van de Iraakse ambassade en foto's van u en uw echtgenoot in Maleisië spreken zich verder enkel uit over uw relatie en huwelijk, waaraan evenmin wordt getwijfeld. De kopieën van de Belgische identiteitskaart en van enkele pagina's van het paspoort van uw man tonen zijn identiteit aan. De in- en uitreisstempels van Maleisië in zijn paspoort bewijzen voorts dat hij op de door u verklaarde momenten Maleisië bezocht. Echter, geen van bovenstaande documenten legt een verband met de problemen die u zou hebben gekend met uw ooms en stam of met de omstandigheden waarin u Irak diende te verlaten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr.

25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

*Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio’s in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn

van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad

niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en stukken

2.1.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat heel het middel in wezen enkel is gericht tegen de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoekster verklaart het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing en gaat vervolgens, na een theoretisch betoog, in op de verschillende vaststellingen van de bestreden beslissing. Zij licht haar middel als volgt toe:

“(…)

4.3.

Het commissariaat-generaal meent dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters problemen die zijn ontstaan door haar buitenechtelijke relatie met [M.] en de hieruit ontstane problemen omwille van de conservatieve houding van haar familie, in concreto haar ooms.

4.3.1.

Vooreerst merkte tegenpartij op dat verzoekster een zeer vrije opvoeding genoot en er hierdoor vragen gesteld kunnen worden bij verzoeksters verklaringen omtrent haar familie. Tegenpartij stelt namelijk dat zij haar eigen keuzes mocht maken betreffende haar religie en dat zij hogere studies mocht aangaan. Tijdens deze studies ging zij ook regelmatig weg met vriendinnen. Ook verzoeksters moeder had hogere studies gedaan en werkte als lerares in Kuala Lumpur. Verzoekster verklaarde ook dat haar vader zeer ruimdenkend is en dat het hierdoor bevreemdend overkomt dat haar vader zo ruimdenkend is t.o.v. zijn broers. Tegenpartij verwijst in de bestreden beslissing ook naar het gegeven dat haar vader getrouwd is met een sjjiitische vrouw, wat er volgens tegenpartij op zou wijzen dat haar familie helemaal niet zo conservatief is als zij zou verklaard hebben. Heel de motivering van het Commissariaat- Generaal houdt

echter geen steek! Zij verwijzen allen naar elementen, die niks te maken hebben met verzoeksters eigenlijke problemen. Dat haar vader ruimdenkender is dan zijn broers, doet geen afbreuk aan verzoeksters problemen met haar ooms. Verzoekster benadrukt dat haar problemen gaan omtrent een buitenechtelijke relatie, dat een relatie is die geen clan- relatie was. De hele problematiek draait ook niet over religie en of zij daar al dan niet vrije keuze in had, haar problemen hebben betrekking op een liefdesrelatie.

Het Commissariaat- Generaal baseert zich OP stéréotypé vooroordelen waarmee zij op geen enkele wijze aantonen dat verzoeksters problemen al dan niet geloofwaardig zijn. De argumentatie dat haar vader bijvoorbeeld met een soennitische vrouw kon trouwen en dat zijn familie daarom niet conservatief kon zijn, wenst verzoekster hier wel op te wijzen dat het gaat om een huwelijk dat voltrokken is voor het sektarisch geweld in 2007 in Irak. Ook is religie niet hetgeen wat stamleden met elkaar binden:

"A mixture of shared ancestry, geography, and a strict social code that demands allegiance between members. Ethnic background and religion are less important factors— in fact, some tribes in Iraq have Sunni, Shiite, and even Kurdish branches. In some cases; tribal affiliation is a much older bond than religious affiliation. For example, a number of tribes in southern Iraq adopted Shiite Islam only in the 19th century." Het blijkt duidelijk dat tegenpartij zich motiveert op stéréotypé vooroordelen, zonder grondig onderzoek te voeren naar de algehele context van de werking van stammen in Irak.

- 4.3.1.1.

Verzoeksters vader is afkomstig van een stam uit Zuid- Irak. Haar vader heeft echter vele jaren in Bagdad en in het buitenland gewoond, waardoor hij altijd ver weg heeft gewoond van zijn stam en de bijhorende tradities. Hierdoor ontwikkelde hij een andere denkwijze dan de stam. Echter doet dit geen afbreuk aan het feit dat stammenregels- en ook stammenconflicten- in Irak nog steeds vaak gehandhaafd worden. Zo is er zelfs een opmars in de zuidelijke provincies van Irak van stammenconflicten en leidt dit vaak tot gewelddadige incidenten:

"Daud Salman and his family stayed put in their Iraqi village despite years of regular clashes between tribes, but when a stray bullet wounded his son, it was time to move. In the north of Basra province, "bullets talk," he said. Feuds between the region's half-dozen tribes often flare into pitched battles with assault rifles and machine guns, killing bystanders and driving a never-ending cycle of revenge attacks. Security forces, fearing reprisals, rarely intervene.

The region near Iraq's southern border with Kuwait has long been the scene of inter-tribal battles over business disputes, questions of honour or even football matches. "

(zie bijlage, stuk 3a-b)

Stammenconflicten zijn nog steeds zeer aanwezig in het zuiden van Irak, de regio waar haar vader van afkomstig is en waar haar stam nog steeds woonachtig is. Verzoekster wenst ook te benadrukken dat haar probleem nooit met haar vader is geweest, maar met haar ooms en haar stam. Zij waren diegene die haar verplichtte om met haar neef te trouwen. Verzoeksters vader had ook met de stam gesproken, maar hij heeft enkel gezegd dat het de stam was die haar diende te overtuigen van het huwelijk met haar neef, niks meer. Haar problemen zijn dus verbonden met de stam.

4.3.2.

Vervolgens motiveert het Commissariaat- Generaal dat dat er weinig meningsverschillen zijn tussen haar ruimdenkende vader en zijn conservatieve broers. Ook hier wenst verzoekende partij te verwijzen naar de regio waar haar stam van afkomstig is. Haar stam is afkomstig van Basra, in het zuiden van Irak. Haar vader heeft in Bagdad gewoond. Zijn mening heeft dus nooit significante mening gehad. gezien de afstand tussen de twee regio's! Ook heeft de mening van haar vader nooit een slechte invloed gehad op de reputatie van haar ooms, gezien de afstand. Mocht haar vader in Basra hebben gewoond, was dit een heel ander gegeven. Het probleem was dat verzoekster weigerde met haar neef te trouwen. Verzoekster was namelijk in het geheim ook getrouwd met [M.], en dit zonder toestemming van haar stam! Nog steeds gelden, zeker in het zuiden van Irak, de stammenregels. Alle problemen zijn stam gerelateerd en hebben een soort kettingreactie veroorzaakt waardoor verzoekster uiteindelijk het land heeft moeten verlaten.

4.4.

Verder is het Commissariaat- Generaal van oordeel dat de twijfels omtrent haar conservatieve familie enkel wordt versterkt door enkele bedenkelijke elementen in haar verhaal. Ook hier is verzoekster het niet eens.

4.4.1.

Tegenpartij stelt dat verzoekster zeer vaag en inconséquent bleef omtrent de redenen waarom ze niet eerder met [M.] kon trouwen om mogelijke problemen te vermijden, zeker gezien hij al tijdens zijn eerste

bezoek in Kuala Lumpur haar belofde om met haar te zullen trouwen. Verzoekster wenst hier te benadrukken dat de eerste reis van [M.] naar Maleisië een eerste kennismaking was.

Hoewel er toen misschien al over trouwen gesproken werd, is er toen nooit sprake geweest van een echt huwelijksaanzoek, wat iets compleet anders voorstelt. Tijdens het tweede bezoek aan Kuala Lumpur van [M.], is er wel concreet gesproken over te huwen. Verzoekster heeft toen inderdaad met [M.] hierover gesproken en verteld dat zij wel een ruimdenkende vader had, doch trouwen en een huwelijksaanzoek doen, is een compleet ander verhaal. Verzoekster wist, dat de familie van [M.] aanwezig zou moeten zijn indien hij een echt huwelijksaanzoek deed. Dit is namelijk de traditie in Irak. Tegenpartij kan niet oordelen dat omwille van het gegeven dat verzoeksters vader ruimdenkend is, dat hij geen belang meer zou hechten aan bepaalde normen en waarden die eigen zijn aan de Iraakse cultuur. Verzoekster wenst hierbij op te merken, dat toen er sprake was dat [M.] echt met verzoekster wilde trouwen, haar neef nog geen huwelijksaanzoek had gedaan! Pas twee maanden voordat het huwelijk tussen [M.] en verzoekster zou plaatsvinden, heeft verzoekster neef om haar hand gevraagd. Omwille van het huwelijksaanzoek van haar neef, is heel het huwelijksvoorstel van [M.] in stroomversnelling moeten gaan. Ook toen heeft verzoekster pas de waarheid aan haar moeder verteld en heeft haar moeder [M.] gecontacteerd waarop [M.] de volmacht via zijn oom geregeld heeft.

- 4.4.2.

Verzoeksters vader was nooit op de hoogte van de relatie van zijn dochter met [M.], enkel haar moeder was op de hoogte, sinds het huwelijksaanzoek van haar neef. Verzoeksters neef heeft ook nooit een huwelijksaanzoek aan haar vader gedaan! De oom van verzoekster is met haar vader komen praten, maar haar vader heeft hierop geen reactie getoond. Hij verklaarde enkel dat hij het zou bespreken met zijn dochter, wat hij ook gedaan heeft. Verzoekster heeft toen gezegd dat zij nog verder wilde studeren en hiervoor terug naar Bagdad diende te gaan, om zo meer tijd te winnen om officieel met [M.] te kunnen trouwen. Verzoekster vader heeft dit zo ook uitgelegd aan zijn broer en gezegd dat de stam zelf met het voorstel naar haar diende te gaan.

4.5.

Ook vind het Commissariaat- Generaal het opmerkelijk dat haar ooms op de hoogte zijn geraakt van haar buitenechtelijke seksuele contacten die verzoekster had in Maleisië. Verzoekster wenst te volharden in haar verklaringen. Zij weet echt niet hoe haar ooms hiervan op de hoogte zijn geraakt. Zij heeft altijd gesteld dat haar moeder en haar tante dit niet zouden doorvertellen. De enige aan wie zij kon denken, was de oom van [M.], die de volmacht kreeg om te huwen in Bagdad in de plaats van [M.]. Conform de medewerkingsplicht is verzoekster gehouden om ten allen tijde de waarheid te verklaren. Dit heeft zij dan ook gedaan.

4.6.

Ook stelt het Commissariaat- Generaal zich vragen bij de stammenbemiddeling waarbij verzoekster verstoten werd van haar stam.

- 4.6.1.

Echter is verzoekster enkel en alleen op de hoogte geraakt dat zij is verstoten door haar stam, omdat haar tante haar dit vertelde. Verzoekster kan ook enkel maar verklaren wat zij weet!

- 4.6.2.

Echter is een verstoting door de stam niet geheel onlogisch binnen de Iraakse context!

Dit blijkt ook uit het rapport van UNHCR: Tribal Conflict Resolution in Iraq van 15/01/2018:

"In serious cases, the perpetrator's tribe can "dishonour" the perpetrator and order his and his family's expulsion from the tribe, or even kill him. Being expelled from one's tribe reportedly has serious consequences for the affected individual's social status and every-day life, as he loses all claims to protection by the tribe. In the event of a formal expulsion from the tribe, which can be for a specific period of time or forever, the expulsion is reportedly announced through a document ("sanad", or "certification"). It reportedly has the purpose of informing other tribes of a tribe's decision to expel a certain member and that the tribe does not take any responsibility for any of his future actions. According to UNHCR information, such letters do not follow a standard format. The perpetrator may receive a copy of such a letter based on his standing in the tribe and his relationship with the sheikh, or may be informed verbally through relatives or other members of the tribe." (zie bijlage, stuk 4a-e)

Verstoting is een zeer gekend gegeven binnen de tradities van stammen in Irak.

4.7.

Verder wenst verzoekster op te merken dat stammenconflicten wederom aan een opmars bezig zijn in het zuiden van Irak, en dat deze steeds meer een gewelddadige karakter krijgen:

"The governorate council of Maysan, in south-central Iraq, held an emergency session on 26 December 2017 about the escalation of tribal conflict in the province that month and tribal control of border crossings, and requested a meeting with Prime Minister Haider al-Abadi.

As of 11 January 2018, the request has not been met and a joint operation by regional troops from outside the governorate, supported by the air force, launched on 25 December, has not ended the conflict. The reported levels of daily exchanges of small-arms and rocket-propelled grenade (RPG) fire at the al-Shib border crossing, and across the governorate are still low compared with much of the rest of Iraq, but show a rapid escalation for Maysan." (zie bijlage, stuk 5)

(eigen markering)

Verdere stappen om dit probleem aan te kaarten, zijn er nog niet. Dit is ook niet gemakkelijk, gezien de jarenlange traditie van stammen in Irak, waardoor deze vaak geen tolerantie tonen ten opzichte van centraal gezag:

"Iraq has thousands of tribal groups to which various people pledge their loyalty, ranging from extended family clans that may number just several hundred people to broad confederations of clans that claim the loyalty of a million or more. Some experts argue that concern for family and clan, factionalism, and intense individualism — that does not easily tolerate interference from central authority — are among the legacies of tribalism in Iraq."

zie bijlage, stuk 6a-f)

(...)

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de Iraakse tradities en sociale normen zoals hierboven beschreven houdt hiermee geen rekening. Dit is echter een essentieel element in verzoeksters asielrelaas! Het Commissariaat-Generaal baseert zich op veronderstellingen en vooroordelen en houdt op geen enkele wijze rekening met de regels binnen de stammentradities van Irak."

2.1.2. Ter ondersteuning van haar verzoekschrift, voegt verzoekster volgende stukken toe:

- stuk 3 - Rudaw, Tribal feuds spread fear in Iraq's Basra province;
- stuk 4 - UNHCR, Tribal Conflict Resolution in Iraq, 15/01/2018;
- stuk 5 - Jane's Report 360, Tribal Conflict in south Iraq likely to increase, exacerbated by returning PMU fighters and oil sector growth, 11/01/2018;
- stuk 6 - CRS Report for Congress, Iraq: Tribal Structure, Social and Political Activities, 07/04/2008.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 19 juni 2018 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw element de COI Focus Irak "Veiligheids-situatie in Bagdad" van 26 maart 2018.

2.2.2. Op 29 augustus 2018 maakt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota die een USB-stick bevat. Zij wenst hiermee aan te tonen dat het geweld van de clans in Irak wijdverspreid is en dat de overheid hiertegen niet kan optreden. De USB-stick bevat een video die momenteel op sociale media circuleert.

Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van verzoekster dat deze USB-stick enkel algemene informatie bevat en geen informatie over verzoekster individueel.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen de verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Het vluchtrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat. Verzoekster verklaart een Iraakse staatsburger te zijn en een sjiit van Arabische origine uit Bagdad. Verzoeker stelt Irak te hebben ontvlucht omwille van bedreigingen en een verstoting uit de stam omdat zij buitenechtelijke seksuele contacten heeft gehad.

2.4.2.2. De commissaris-generaal weigert verzoekster de erkenning van de vluchtelingenstatus omdat zij een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Hij steunt zich daarvoor op volgende vaststellingen:

- verzoekster kan niet overtuigen dat haar familieleden, met name haar ooms langs vaderszijde, dermate conservatief zouden zijn en haar zouden willen vermoorden;
- de twijfels over haar conservatieve familie worden verder versterkt door enkele bedenkelijke elementen in haar verhaal;
- de voorgelegde documenten houden geen verband met de problemen die verzoekster zou hebben gekend met haar ooms en stam of met de omstandigheden waarin zij Irak diende te verlaten.

2.4.2.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De bevindingen van de commissaris-generaal, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, zijn gestoeld op de stukken van het administratief dossier, meer bepaald op verzoeksters verklaringen, de door haar neergelegde stukken en de beschikbare landeninformatie. De daaruit afgeleide motieven zijn correct en pertinent nu ze betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas.

Het komt in beginsel aan verzoekster toe om voormelde vaststelling aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen weerlegt noch ontkracht.

2.4.2.4. De Raad acht het in casu wel pertinent dat de commissaris-generaal eerst nagaat of verzoekster aannemelijk maakt dat haar familie en stam, en in het bijzonder haar ooms langs vaderszijde, zo

conservatief zijn dat verzoekster daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging vanwege haar familie en stam dient te koesteren. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, houdt het bepalen van het conservatieve karakter van de familie en de stam, alsook de mate ervan, wel rechtstreeks verband met haar vluchtrelaas.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de commissaris-generaal de algemene bewegingsvrijheid van de vrouwen in de familie en stam van haar vader onderzoekt, gaande van verzoekster tot haar moeder tot haar tante en nicht. Door na te gaan welke vrijheid deze vrouwen genieten in de familie en stam van haar vader, kan de commissaris-generaal het conservatieve karakter van de stam en de mate ervan beoordelen. De commissaris-generaal beperkt zich hierbij niet tot religieuze aspecten, zoals verzoekster verkeerdelijk beweert, maar bespreekt ook het sociale gedrag van de familie en de stam ten aanzien van deze vrouwen.

In de bestreden beslissing wordt ten aanzien van verzoekster *“vastgesteld dat u een erg vrije opvoeding genoot vanwege uw vader. Zo kreeg u de vrijheid uw eigen keuzes te maken wat betreft religie (CGVS, p. 4) en mocht u hogere studies aangaan. Tijdens uw universitaire studies ging u bovendien heel regelmatig weg met vriendinnen. Ook alleen op stap gaan met mannelijke studiegenoten bleek voor uw vader geen probleem te vormen (CGVS, p. 17-18).”*

Verder wordt over haar moeder vastgesteld: *“Verder heeft ook uw moeder hogere studies gevolgd en werkt zij in Kuala Lumpur als lerares. In Irak werkte zij niet omdat er geen werk te vinden was, en dus niet omdat zij niet zou gemogen hebben (CGVS, p. 8).”*

Alsook over haar tante en nicht: *“Voorts is ook uw tante langs vaderskant een sterke vrouw en wist zij het te schoppen tot schooldirectrice (CGVS, p. 16 en 26). U heeft daarenboven een nicht - de dochter van één van uw conservatieve ooms - die een master ‘business’ wist te behalen, enkel en alleen omdat haar moeder ook had gestudeerd en zij hetzelfde wilde voor haar dochter (CGVS, p. 11).”*

De Raad stelt vast dat verzoekster deze concrete vaststellingen niet betwist of weerlegt. Zij toont dan ook niet aan dat de commissaris-generaal op basis van deze vaststellingen ten onrechte besluit: *“Indien uw ooms de stammenregels strikt zouden opvolgen, hetgeen u meerdere keren beweerde (CGVS, p. 18, 19, 21, 27), zou dit voor uw tante en nicht onmogelijk zijn.”*

Wat betreft de relatie tussen verzoekster en haar vader, stelt de commissaris-generaal vast: *“Voorts zou u op dit moment wel nog steeds in contact staan met uw vader, ondanks het feit dat u zijn eer in het gedrang bracht (CGVS, p. 26).”* Deze vaststelling wordt door verzoekster op zich niet betwist. Waar verzoekster benadrukt dat zij geen probleem heeft met haar vader maar met haar ooms en stam, blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal haar vluchtrelaas ook vanuit deze invalshoek heeft beoordeeld, zoals hierna zal blijken.

In het bijzonder is de commissaris-generaal nagegaan of verzoekster aannemelijk maakt dat haar ooms veel conservatiever zijn ingesteld dan haar vader. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat haar vader vele jaren in Bagdad en in het buitenland heeft gewoond, waardoor hij een andere denkwijze heeft ontwikkeld. Verzoekster herhaalt daarmee in wezen verklaringen die zij reeds voorlegde aan de commissaris-generaal, met name: *“U beweerde dat uw vader ruimdenkend werd door in Irak altijd met zijn vrienden te zijn omgegaan in plaats van met de stamleden (CGVS, p. 9) en door zijn langdurige verblijf in het buitenland (CGVS, p. 4), maar dat uw ooms een veel sterkere band hielden met de stam.”*

De commissaris-generaal oordeelt dat de verklaring dat haar vader anders is dan zijn erg conservatieve broers, niet kan overtuigen. Volgens de commissaris-generaal zijn er verschillende elementen die er op lijken te wijzen dat de familie die in Irak achterbleef helemaal niet zo conservatief is als verzoekster laat uitschijnen.

Hij wijst er op dat haar sjiitische vader kon trouwen met een soennitische vrouw, wat weinig waarschijnlijk is indien hij werkelijk afkomstig is uit een streng conservatieve sjiitische familie uit Zuid-Irak. De Raad oordeelt dat deze vaststelling in casu wel pertinent is omdat het iets zegt over het conservatieve karakter van haar vaders familie, en de mate ervan, ongeacht of het huwelijk plaats vond voor het sektarisch geweld in 2007.

De commissaris-generaal wijst er ook op dat zowel verzoeksters tante aan vaderskant als haar nicht, dochter van één van de conservatieve ooms, het tot hoge posities weten te schoppen dan wel hogere studies vervolledigen. Verzoekster betwist deze vaststellingen over de professionele vrijheid die zowel haar tante als nicht aan vaderskant genieten niet. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat indien haar ooms de stammenregels strikt zouden opvolgen, zoals zij meermaals beweerde, haar tante en nicht onmogelijk over deze vastgestelde professionele vrijheid zouden kunnen beschikken.

Door te blijven vasthouden aan het betoog dat haar vader in Bagdad heeft gewoond en dat haar stam afkomstig is uit Basra, het zuiden van Irak, slaagt zij er niet in deze beoordeling te ontcrachten. Bovendien bevestigt verzoekster tijdens de terechtzitting dat haar vader en zijn broers, verzoeksters ooms langs vaderszijde, sinds 1980 in Bagdad wonen. Het gegeven dat haar vader in Bagdad heeft gewoond vormt dan ook geen element dat zou aantonen dat hij een andere denkwijze heeft ontwikkeld dan zijn broers, nu deze eveneens sinds 1980 in Bagdad wonen. De commissaris-generaal kon dan ook terecht besluiten dat verzoekster niet overtuigt in haar verklaring dat haar vader anders is dan zijn broers.

Vervolgens overweegt de commissaris-generaal als volgt voor wat betreft de relatie tussen verzoekster, haar vader en zijn broers: *“Uit de relatie tussen uw ruimdenkende vader en zijn conservatieve broers blijken evenmin grote meningsverschillen. Zo verklaarde u dat de relatie tussen uw vader en zijn broers zeer normaal was (CGVS, p. 9). Zijn broers zouden soms wel opmerkingen gehad hebben op de levenswijze van uw vader maar uw vader luisterde niet naar hen (CGVS, p. 4). Daarmee was de kous af. Ook het feit dat u alleen naar Irak terugkeerde om uw studies aan te vatten, bleek tot weinig consternatie te hebben geleid. Ze waren niet overtuigd van het feit dat u zou verder studeren maar uw vader luisterde niet, zo vertelde u. Nochtans zag u uw ooms heel regelmatig in die periode wanneer zij bij uw tante op bezoek kwamen of u bij hen ging (CGVS, p. 11). Het vrije leven van u of uw vader bleek aldus nooit eerder tot ernstige problemen te hebben geleid.”*

Verzoekster herhaalt dat haar vader in Bagdad heeft gewoond en dat haar stam uit Basra afkomstig is. Zij meent dat zijn mening nooit enige betekenis heeft gehad of slechte invloed op de reputatie van haar ooms gezien de afstand tussen de twee regio's. Verzoekster tracht hiermee haar verklaringen over de relatie tussen haar vader en haar ooms te minimaliseren maar dit argument snijdt geen hout nu verzoekster ter terechtzitting verklaart dat zowel haar vader als haar ooms sinds 1980 in Bagdad wonen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd: *“Hoewel u beweerde dat de stam voor jullie precies de regering is, kon u overigens erg weinig incidenten of tussenkomsten van de stam aanhalen. Gevraagd naar voorbeelden waar de stam in het dagelijkse leven van haar stamleden ingreep, wist u enkel een financieel conflict van een oom ten tijde van uw kindertijd aan te halen (CGVS, p. 3). Indien de stam effectief een dermate grote rol gespeeld zou hebben in het leven van uw familie, kan verwacht worden dat u hierover meer kan vertellen. Dat u lange tijd in het buitenland woonde, kan dit niet vergoelijken. U woonde immers van 2009 tot 2014 opnieuw in Bagdad omwille van uw studies. U heeft overigens geen weet van vrouwen die door de stam vermoord of gestraft werden omwille van relatieproblemen (CGVS, p. 25). U wist enkel te vertellen dat dit in het algemeen wel vaak gebeurt. Voor een erg conservatieve stam uit het zuiden van Irak die in uw geval onmiddellijk overging tot een verstoting en bovendien uw bloed wil vergieten, lijkt het echter weinig waarschijnlijk dat soortgelijke gebeurtenissen zich nooit eerder zouden hebben voorgedaan en niet zouden circuleren onder de stamleden.”* Verzoekster laat dit motief ongemoeid.

Verzoekster benadrukt dat er een opmars is van stammenconflicten in de zuidelijke provincies van Irak en verwijst ter staving daarvan naar stuk 3. Dit vormt enkel een algemeen betoog dat niet volstaat om in hoofde van verzoekster een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Er moet immers ook worden gekeken naar verzoeksters individuele omstandigheden, met name het gegeven dat zowel haar vader als haar ooms sinds 1980 in Bagdad en het gegeven dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat de vrouwen in de familie langs vaderszijde een grote professionele vrijheid genieten. Verder dient verzoekster concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken. In casu overtuigt verzoekster niet in haar verklaring dat haar vader zo anders is dan haar broers, evenmin blijken er grote meningsverschillen tussen haar vader en zijn broers over zijn en haar vrije leven en kan verzoekster erg weinig incidenten of tussenkomsten van de stam aanhalen.

Gelet op het voorgaande, blijft de vaststelling dat verzoekster niet kan overtuigen dat haar familieleden, en met name haar ooms langs vaderszijde, dermate conservatief zouden zijn en haar zouden willen vermoorden, overeind en wordt deze door de Raad bijgetreden.

2.4.2.3. De commissaris-generaal stelt verder nog enkele bedenkelijke elementen in verzoeksters vluchtrelaas vast.

Zo stelt hij vast dat verzoekster erg vaag en inconsequent bleef over de reden waarom zij niet eerder met M. kon trouwen om zo mogelijke problemen te vermijden. Hij motiveerde daarbij: *“Hij beloofde u immers reeds tijdens zijn eerste bezoek in Kuala Lumpur met u te zullen trouwen. Wanneer werd gevraagd waarom [M.] uw hand niet aan uw vader had gevraagd op het moment dat hij u bezocht in*

Kuala Lumpur, meende u dat dit onmogelijk was omdat hij uw hand niet kan vragen zonder zijn familie aan zijn zij. Zo zijn de stammenregels, gaf u aan. Hoe u wist dat uw vader een eventueel huwelijksaanzoek van [M.] zou weigeren, hield u het op: 'het is zo' (CGVS, p. 18). Erop gewezen dat uw vader wel aanvaardde dat u met jongens omging, meende u dan weer dat dat iets anders is en dat een huwelijksaanzoek iets officieel is en voor de toekomst geldt (CGVS, p. 18). Wat betreft het huwelijksaanzoek van uw neef, stelde u opnieuw dat het de wet van de stam is dat een nicht met haar neef trouwt (CGVS, p. 19). Toch bleek het voor uw vader dan weer geen enkel probleem om het huwelijksaanzoek van uw neef af te slaan en u verder te laten studeren. Dat uw vader enerzijds wél strikt vasthoudt aan de stammenregels omtrent de manier waarop een huwelijksaanzoek moet worden gedaan maar anderzijds het huwelijksaanzoek van de zoon van zijn oudste broer (uw oom) – nochtans ook een stammenregel, naar u beweert - weigert omdat u nog wat wil studeren, is aannemelijk. Uit voorgaande blijkt dan ook duidelijk dat u de te pas en te onpas verwijst naar de stammenregels in functie van uw verhaal.

Wat betreft jullie huwelijk dient overigens te worden toegevoegd dat u er steeds opnieuw op hamerde dat [M.] eerst vast werk diende te vinden in functie van gezinshereniging en jullie dan pas konden trouwen (CGVS, p. 6, 7, 16, 18 en 19). Dit is uiteraard een weinig logische gang van zaken die erop lijkt te wijzen dat gezinshereniging de prioriteit vormde van jullie relatie."

Verzoeksters betoog dat de eerste reis van M. naar Maleisië slechts een kennismaking was en geen huwelijksaanzoek, doet op zich geen afbreuk aan de vaststelling dat zij vaag blijft over de reden waarom zij en M. niet eerder zijn getrouwd. Verzoekster stelt dat alles pas in stroomversnelling is gegaan na het huwelijksvoorstel van haar neef. Deze uitleg overtuigt niet: verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor dat zij en M. seksuele contact hadden in Maleisië, dat zij dit zag als een officieus huwelijk en toen al ongerust werd over de toekomst. Bijgevolg verantwoordt het latere huwelijksvoorstel van haar neef niet waarom verzoekster en M. niet eerder zijn getrouwd. Verder benadrukte verzoekster doorheen haar verklaringen dat M. vast werk diende te vinden in functie van gezinshereniging voordat zij konden trouwen. De commissaris-generaal stelt terecht vast dat dit een weinige logische gang van zaken is, die doet vermoeden dat de gezinshereniging de prioriteit vormde in hun relatie. Verzoekster brengt hier niets tegen in.

Verzoekster stelt ook dat volgens de traditie de familie van M. aanwezig zou moeten zijn bij het huwelijksaanzoek. Zij herhaalt hiermee eerdere verklaringen afgelegd tijdens het gehoor voor het CGVS. De Raad benadrukt dat het louter herhalen van de vluchtmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij in casu in gebreke blijft. Het algemene betoog dat het gegeven dat haar vader ruimdenkend is op zich niet betekent dat hij geen belang meer zou hechten aan bepaalde normen en waarden die eigen zijn aan de Iraakse cultuur, bevat immers evenmin concrete elementen die de hierboven gemaakte vaststellingen weerleggen. Rekening houdend met verzoeksters verklaringen tijdens haar gehoor bij het CGVS, stelt de Raad vast dat de voorgehouden ruimdenkendheid van haar vader niet rijmt met zijn voorgehouden vasthoudendheid aan formaliteiten. De Raad acht het immers weinig geloofwaardig dat haar vader, enerzijds, wel strikt vasthoudt aan de stammenregels omtrent de formalistische manier waarop een huwelijksaanzoek moeten worden gedaan, maar, anderzijds, wel aanvaardt dat verzoekster vrij met jongens omgaat alsook aanvaardt dat zij eerder een studie voor een masterdiploma aanvangt dan te trouwen met de zoon van zijn oudste broer. Dit laatste is nochtans ook een stammenregel. Bovendien klemt het strikt vasthouden aan de stammenregels met de verklaring dat haar vader aan zijn oudste broer zou hebben gevraagd om zelf het huwelijksvoorstel aan verzoekster voor te leggen.

Verzoekster volhardt in haar eerdere verklaring dat zij niet weet hoe haar ooms op de hoogte zijn geraakt van haar buitenechtelijke seksuele contacten met M. en dat de enige verdenking rust op de oom van M. Door louter te volharden in haar verklaringen, brengt verzoekster geen concrete elementen aan die volgende pertinente beoordeling in een ander daglicht stellen: "U kon voorts niet aannemelijk maken hoe uw ooms twee à drie dagen na uw aankomst in Irak zouden geweten hebben dat u buitenechtelijke seksuele contacten zou hebben gehad in Maleisië. U bleek ervan overtuigd dat uw moeder en tante niets hadden doorverteld en heeft aldus geen idee hoe uw ooms dit te weten kwamen. U hierover bevraagd, wist u enkel aan te geven dat uw tante had gezegd dat 'hier geen geheimen bestaan' (CGVS, p. 21). Uiteraard kan deze uitspraak geenszins verklaren hoe uw ooms zouden te weten gekomen zijn dat u buitenechtelijke seks zou hebben gehad in een ander land. Dit blijft dan ook een erg merkwaardig element in uw relaas. Uiteindelijk deelde u het vermoeden dat de oom van [M.] misschien iets had doorverteld. Opnieuw is dit niet geloofwaardig. Indien [M.] effectief seksuele relaties zou hebben gekend met een ongehuwd meisje, dan zou dit de familie van [M.] immers in zware problemen

kunnen brengen. Het is aldus niet aannemelijk dat de oom van [M.] uw verhaal zou doorvertellen. Bovendien beweerde u dat de stam of familie van [M.] nooit benaderd werd door uw stam omdat uw ooms of stam [M.] helemaal niet kennen (CGVS, p. 25). Mocht de oom van [M.] jullie verhaal verspreid hebben, zou uiteraard ook de identiteit van [M.] bekend geraakt zijn.”

2.4.2.4. Volgens verzoekster is een verstoting door de stam niet onlogisch binnen de Iraakse context en een zeer gekend gegeven, waarbij zij verwijst naar een rapport van UNHCR, als stuk 4 bij het verzoekschrift gevoegd. Ze herhaalt dat stammenconflicten in het zuiden van Irak een steeds meer gewelddadig karakter krijgen en dat stammen geen tolerantie tonen ten opzichte van het centraal gezag, zoals blijkt uit stukken 5 en 6 bij het verzoekschrift. Zij verwijt de commissaris-generaal geen rekening te hebben gehouden met Iraakse stammetradities en sociale normen. In haar aanvullende nota voegt verzoekster een USB-stick waarmee zij eveneens wenst aan te tonen dat het geweld van de clans in Irak wijdverspreid is en dat de overheid hiertegen niet kan optreden. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van verzoekster dat deze USB-stick enkel algemene informatie bevat en geen informatie over verzoekster individueel.

Er mag niet worden voorbijgegaan aan algemene rapporten en vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties, doch dit betekent niet dat een enkele verwijzing naar dergelijke algemene informatie zou volstaan om aan te tonen dat verzoekster in Irak werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers steeds in concreto te worden aangetoond, quod non in casu. Zij kan niet overtuigen dat haar familie, en met name haar ooms langs vaderszijde, dermate conservatief zouden zijn en haar zouden willen vermoorden. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de regels binnen de stammetradities in Irak en deze aftoetst aan de verklaringen van verzoekster, die hij in het licht van de stamregels onlogisch, bevreemdend en niet aannemelijk acht. De Raad stelt vast dat verzoekster op geen enkele wijze ingaat op deze pertinente motieven inzake de voorgehouden verstoting uit de stam:

“Het is verder bijzonder vreemd dat uw vader niet betrokken werd in de stammenbemiddeling waarin zou zijn beslist dat u uit de stam verstoten werd. Zo verklaarde u dat de stam uw vader ‘zoals u beschouwde’ en hij de stam bijgevolg evenzeer beledigd had. Zelfs als uw vader akkoord zou zijn met een verstoting en u samen met de rest van de stam zou willen vermoorden, zou zijn inmenging helemaal niet aanvaard worden door de stam, zo meent u (CGVS, p. 24). Dat een vader van een meisje dat volgens de stamregels over de schreef gaat, zonder meer over dezelfde kam wordt geschoren als zij, is echter niet logisch. Een meisje die de stamregels verbreekt en buitenechtelijke seksuele relaties aangaat, schendt volgens diezelfde regels immers niet enkel de eer van haar stam maar evenzeer de eer van haar familie en vader. Heel vaak in Iraakse context neemt de vader dan ook de nodige stappen om de geschonden eer van de familie te wreken. Dat het volgens u ‘ongezien’ is dat een vader wordt betrokken in de stammenonderhandeling, is aldus erg bevreemdend.

Dat voorts uw schoonfamilie ook nooit werd benaderd door uw stam, lijkt weinig aannemelijk in de Iraakse context. U vermoedde dat uw stam uw partner, en bijgevolg zijn familie, helemaal niet kent en zij uw schoonfamilie daarom nooit hebben lastiggevallen (CGVS, p. 24-25). Het is echter weinig geloofwaardig dat uw ooms maandenlang een heuse zoektocht opgesteld zouden hebben om u te vinden, maar verder geen moeite zouden gedaan hebben om de man die u uw maagdelijkheid ontnam, te vinden. Om de eer van de stam te herstellen, moet immers ook hij ter gerechtigheid gebracht worden. Het lijkt bovendien niet moeilijk om de gegevens van uw echtgenoot op te zoeken gezien jullie officieel getrouwd zijn en jullie aldus als man en vrouw geregistreerd moeten zijn.”

Ten slotte laat verzoekster volgende motief ongemoeid: *“Tot slot is het wel zeer opmerkelijk dat de datum waarop uw verblijfsvergunning voor Maleisië verliep, met name 15 maart 2017 (CGVS, p. 12 en 27), zo goed als samenvalt met het moment waarop uw moeder u zou hebben verplicht naar Bagdad terug te keren om met [M.] te trouwen, namelijk 12 maart 2017. Deze vaststelling, samen met de bovenstaande bedenkingen lijken er eerder op te wijzen dat u vrijwillig naar Irak terugkeerde om met uw vriend te trouwen in functie van een toekomstige gezinshereniging, dan dat u onder dwang van uw moeder met hem trouwde en u vervolgens door uw ooms bedreigd werd.”*

2.4.2.5. De Raad besluit dat het geheel van bovenvermelde vaststellingen onverminderd overeind blijft. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn ook pertinent en correct. De uitgebreide en gedetailleerde motivering waarop deze vaststellingen berusten, is draagkrachtig en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen. Verzoekster slaagt er middels haar verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Deze vaststellingen, gelet op wat hierboven wordt besproken, volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er in hoofde van verzoekster geen persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder terugge-

drongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstrede gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen van het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien haar verklaringen over de plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 26 april 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde ‘COI Focus’, *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Iraakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die werd bijgebracht door de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’ *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *“ramadanoffensief”* met een

toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Uit de landeninformatie kan verder niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die naar daar terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit

andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints, toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt wel degelijk een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, wat niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige

bedreiging van haar leven of haar persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster laat de bestreden beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming onbesproken en brengt dus geen argumenten die de gemaakte beoordeling kunnen weerleggen.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoekster omwille van haar individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat zij specifiek wordt geïdendeerd dan wel omdat in haren hoofde een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c), niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster haar verzoek om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde reeds aangevoerde vluchtmotieven, verwijst de Raad naar wat hierboven reeds werd vastgesteld. Er zijn verder geen aanwijzingen dat verzoekster rechtstreeks wordt bedreigd of geïdendeerd

Verzoekster brengt voorts in haar verzoekschrift geen aantoonbare persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoeksters geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS werd gehoord en daarbij uitgebreid de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Verder heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES